

dette Forhold, men jeg tror dog, at den ærede Ordfører vil indrømme, at vi have arbejdet saa kollegialt sammen, at den Slags Bagateller kunne overlades til at ændres af ham som Ordfører. Det kan imidlertid ganske vist bebrejdes mig, at jeg ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa, om han har gjort det rigtig. Det ærede Medlem fra Assens kunde sikkert have sparet de Bemærkninger han i Gaar fremkom med derom.

Ordføreren (C. Ravn): Der har jo nu allerede været ført en lang Forhandling om dette Udsnit af Lovforslaget, og der er kommet mange mærkelige Ting frem. Jeg skal dog kun dvæle ved en Del af disse. De Udtalelser, vi have hørt fra Højremindretallets Ordfører, gif jo i Virkeligheden ud paa, at Ændringsforslaget under Nr. 56 til § 64 er affattet paa en saadan Maade, at han i det mindste kan betragte det — og mere forlange vi ikke — som et Grundlag for at kunne faa denne Sag ordnet paa en hensigtsvarende Maade. Jeg kan kun være ham taknemlig for denne hans Stilling og ser deri hans og hans Meningsfællers Opfattelse af denne Sag. Derimod er der et andet Punkt, som jeg kommer til at gøre en vis Indvending imod, nemlig Bestemmelserne i Ændringsforslagene under Nr. 54 og 55 om Udredelse af Omkostningerne i Anledning af venerisk Sygdom. Her var det næsten, som om den ærede Ordfører for Mindretallet vilde tillægge mig den Mening, at Sædeligheden er større paa Landet end i Købstæderne. Det har jeg ikke nævnt et Ord om, men hvad jeg fremhævede, er det Faktum, at der falder flere Udgifter paa Købstæderne i den Anledning end paa Landet, og det er vel netop af den Grund, at det ærede Medlem anbefaler Forslaget for at faa noget af den Byrde, der falder paa Købstæderne, overført paa Landkredsene; ellers veed jeg ikke, hvorfor Indvendingen skulde frem. Den ærede Minister har ogsaa udtalt sig gentagende om de stillede Forslag, særlig om Forslaget under Nr. 56, og jeg skal erkende, at der i hans Udtalelser ligger det samme, som laa i Mindretallets ærede Ordførers Udtalelser, nemlig en Tilslutning til at løse den Opgave efter de Hovedregler, som findes i Forslaget under Nr. 56. Særlig have vi jo da fra den ærede Ministers Side faaet Stadfæstelse paa, at naar vi ellers kunne enes om dette Forslag i andre Henseender, kan der gives Statstilskud til dette Formaalets Opnaaelse, ogsaa efter at dette, som han maa erkende, har faaet meget større Rækkevidde end det Forslag, som han har stillet

i sin § 64. Altsaa fra den Side kan jeg ikke sige andet, end at man tør haabe ved Samarbejde med den ærede Minister at kunne føre Fattiglovsforslaget ogsaa paa dette Punkt til en saadan Afslutning, at det kan blive vedtaget af Rigsdagen. Ogsaa over for det ærede Medlem fra Fredensborg (S. Hage), vil jeg gøre en kort Bemærkning. I den Udtalelse, der saaldt fra ham, mente han, at Forslaget under Nr. 56 ikke var vidtgaende nok overfor de fattige, naar det skulde løse denne Opgave; thi, sagde han, det er en Ydmygelse at maatte kræve. Jeg veed dog ikke, om det er nogen Ydmygelse. Naar vi virkelig have stillet det saaledes, at de kunne gaa hen og kræve, saa mener jeg ikke, at det er nogen Ydmygelse for dem. Det er en Ydmygelse, naar man skulde gaa hen og bede; men det vil vedkommende ikke komme til efter dette Forslag. Enhver, som er i Trang efter sit 60de Aar, kan med Loven i Haanden kræve, at han virkelig faar det nødvendige til sit Underhold, naar han ellers opfylder de Betingelser, som stilles i Forslaget; om disse ere til Stede, vil naturligtvis blive overvejet af vedkommende Myndighed. Hvis han ikke opfylder dem, kan han ikke faa den, men naar han opfylder disse Betingelser, saa kan han virkelig kræve det nødvendige til sit Underhold. Det ærede Medlem mente, at der ogsaa her ligger en Fare i den Ordning, idet man ved at indføre en saadan muligvis kan udviske Grænserne mellem Selvstændighed og Afhængighed. Det tror jeg ikke. Jeg er overbevist om, at den Klasse Mennecker, som komme ind under denne Understøttelse, hvis Forslaget vedtages i en saadan Form, at det efter vor Mening løser denne Opgave, nok vil vide til enhver Tid at hævde, at de ikke ere Fattiglemmer. Der vil ogsaa blive en bestemt Forstel. Hvis dette Forslag gaar igennem, maa vi ikke tro, at vi faa alle 60aarige med, der vil være mange 60aarige Personer, som ikke opfyldte de krævede Betingelser og altsaa blive under det almindelige Fattigvæsen, og jeg er overbevist om, at man fra alle Sider vil sige: Der er stor Forstel, om man efter det 60de Aar modtager Understøttelsen som Fattighjælp eller i Hensehold til denne Paragrafs Bestemmelser. — Naar jeg derimod vender mig til den anden Side, altsaa til Venstremindretallet, skal jeg rigtignok indrømme, at Modtagelsen ikke har været af den Art. Dersom jeg bestemt skulde sige, hvorledes den staar for mig, i det mindste for flere ærede Medlemmers Vedkommende, som have haft Ordet, ikke just Udvalgets Medlemmer, men de, som staa udenfor, kan jeg paa det bestem-